

סדנת מדיטציה: לו ג'ונג – אימון התודעה 3

שחרור מארבע אחיזות

על-פי שיעוריו של ג'ונג מייקל רואקי'

בתרגומה והגשתה של

לאמה דבורה - הלה

בית הצנחן, רמת-גן, יוני 2008

שיעור 3, חלק ב'

(מנדלה)

ישנם מצבים רבים שיכולים להעמיד במבחן את שמירת המוסר שלנו

אנחנו נכנסים למצבים שונים, שבהם הדבר שנכון לעשות יכול להיות מנוגד להרבה דברים שהחברה שלנו מצפה מאיתנו שנעשה. התזה של ג'ונג דראקפה גיילצן, ושל בעצם כל מורה רוחני חשוב, תהיה

שאם אנחנו שומרים על המוסר מתוך אחיזה בחיים האלה המוסר הזה לא יצליח להוביל אותנו אל המטרה של החופש. לא נוכל להשתחרר.

כי מה זה שימנע מאיתנו מלעבור עבירות במצבים שבהם אפילו המדינה מאפשרת:

- המדינה אומרת לך תירה בג'ונגל, המפקד שמייצג את חוק המדינה
- או המדינה אומרת תסגיר את היהודי
- או אתם לבד עם עצמכם, ואף אחד לא שם לב, אתם יכולים לקחת דברים ואפילו לא ירגישו. יש שם אלף פריטים, אחד יחסר, אף אחד לא ישים לב. אם אף אחד לא ירגיש ואין סיכוי שיתפסו אתכם. מה ימנע בעדכם מלעשות את זה?

מהו שיגרום לכם לשמור בקפדנות על המוסר במצבים גבוליים, במצבים קיצוניים, במצבים שהם פריטיים, במצבים שהם אולי פחות חשובים. מה ישמור על המוסר שלכם?

אז נאמר שאתם במצב הזה, שאתם נמצאים באיזה חדר במחסן ויש שמה אלף קלסרים. לא רכוש מאד יקר. תיקחו אחד, לא ירגישו בכלל. ואתם מחליטים שאתם לא לוקחים. אתם אנשים טובים, אתם שומרים לא לגנוב. למה אתם לא גונבים? מה שאומר לנו דראקפה גיילצן ש

המוטיבציה מאחורי שמירת המוסר היא קריטית.

כי תחשבו רגע, למה לדעתכם תימנעו מלקחת את הקלטר הזה?

יכול להיות שלא תימנעו, ואז אתם לא צריכים להיות כאן ☹️. אבל אני מניחה שלא תיקחו. למה לא תיקחו?

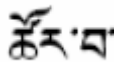
"כי זה מרגיש לי ככה נכון"

יכול להיות שלא תיקחו בגלל שאתם מתביישים מעצמכם, כי אתם אומרים: אני לא עושה דברים כאלה. אני לא ארגיש טוב מזה. זה לא ירגיש לי טוב עם עצמי אחר כך.

אנחנו אומרים שזאת לא סיבה מספיק טובה.

זה טוב כגורם מרתיע. זה מצוין שיש את הבושה הזאת. ואנחנו צריכים אותה שתרתיע אותנו במצבים שאנחנו עלולים להיכשל בהם. אבל זה לא מספיק טוב, למה? למעשה הקריטריון הזה של מה מרגיש לי טוב ומה לא מרגיש לי טוב, יש לו שם הוא נקרא:

אימרו:

Tsorwa

Tsorwa - פירושו **הרגשה**. אז זאת אומרת כאן אנחנו עומדים במצב שאנחנו שומרים או לא שומרים על מוסר, לפי איך שזה מרגיש לנו.

ואנחנו אומרים **שהקריטריון הזה של "איך שזה מרגיש לנו"**, הוא **מאד מאד מסוכן**. מכיוון שאם זה קריטריון, אז נגיד לא מרגיש לי טוב לקחת, אני לא ארגיש טוב עם עצמי. אבל כשאני ממש אזדקק לכסף, כשהילדים שלי רעבים ... יש מצב גבולי. אפשר לדחוף אותי אל הקיר. אפשר ליצור מצב קיצוני, שבו פתאום ההרגשה תשתנה. ההשתוקקות שלי להשיג משהו תהיה כל כך גדולה ... נגיד שאני מאד רעבה. אני כן אגנוב את הלחם. כשההשתוקקות תהיה מספיק גדולה, מה שירגיש טוב יהיה דבר הפוך ממה שבנסיבות אחרות.

אז זה קריטריון מאד מאד מסוכן. **אנחנו לא יכולים לסמוך על ההרגשה שלנו כקריטריון**. והרבה פעמים אנחנו אומרים: "אנחנו לא צריכים מורים שיגידו. אנחנו יודעים מה נכון ומה לא נכון. אני אני מרגישה כבר מה נכון ומה לא נכון."

אנחנו אומרים שאי אפשר לסמוך על זה.

בגלל שאנחנו נמצאים בעולם התשוקות מה שנקרא, אנחנו שטופים בתשוקות. בין אם אנחנו מודעים לזה בין אם לא.

תשוקות

- להשיג מה שאנחנו רוצים, להשיג מה שנעים לנו
- והשתוקקות גם להיפטר ממה שלא נעים לנו, ממה שדוחה בשבילנו, ממה שמכאיב לנו

זה תשוקה וזה תשוקה. ואנחנו שטופים בתשוקות. וכשהמצב יהיה מספיק קיצוני, מה שמרגיש לנו נכון, ירגיש לנו לא נכון.

ככה שזה לא קריטריון מספיק טוב. מכיוון שאז אם אנחנו במצבים קיצוניים, אנחנו רושמים רישום שלקחנו מה שלא שלנו. זה בדיוק מה שהביא את המצב הקיצוני מלכתחילה אלינו. מלכתחילה מצאנו את עצמנו במצב קיצוני של מחסור למשל, בגלל שלקחנו בעבר והזרע אז שזרענו הבשיל, ועכשיו אני מוצאת את עצמי במחסור. אם עכשיו אני לוקחת אני שוב מגלגלת את הגלגל. אני שוב **בעתיד** אהיה במחסור. אולי באותו רגע הבעיה שלי נפתרה - הייתי רעבה, לקחתי את המנה של מישוהו אחר; הבעיה שלי נפתרה,

עכשיו אני לא רעבה. **שוב** יום אחד אני אהיה רעבה. אני שוב אמצא את עצמי במצב מחסור. כי אני ממשיכה לזרוע זרעים של לקיחה. זרעים של גניבה.

אז אנחנו לא יכולים לסמוך על הרגשה, מכיוון שהרגשה תסבך אותנו. זה אחד מהאספקטים של לשמור על מוסר תוך כדי אחיזה בחיים האלה. שומרים על מוסר לפי מה שמרגיש.

ההשתוקקות שלנו להרגיש טוב היא דבר ארצי. אנחנו רוצים עכשיו, בחיים האלה להרגיש טוב. אנחנו לא רוצים עכשיו, בחיים האלה להרגיש לא טוב. זה שתיים מבין מה שאנחנו קוראים שמונה מחשבות ארציות שהוא מדבר עליהם בטקסט שקיבלתם. אז

הגורם הזה של להרגיש טוב או להימנע מהרגשה לא טובה - לא יכול להיות מורה טוב למוסריות שלנו,

לא יכול להיות הנחייה טובה למוסריות שלנו, כי הוא יבגוד בנו. וזה יסבך אותנו. וכמתרגל רוחני יהיו הרבה מצבים שבהם לעשות את הדבר הנכון, יהיה גם הדבר הכי פחות נוח לעשות, ואולי אפילו מאד מכאיב לעשות.

ההרגשה היא מניע ארצי, ולכן לא ניתן לקחתה כאמת מידה מוסרית

וכמתרגל רוחני אתם חייבים להפריד לחלוטין את ההחלטה בדבר מה נכון לעשות, או מה לא נכון לעשות מההרגשה שיש לכם אודות זה, כי זה לא מורה טוב. זה מורה שהוא ארצי, של החיים האלה, שמחפש להרגיש טוב או להימנע מהרגשה לא טובה, וזה מסבך אותנו. זה בדיוק מה שמביא את המצבים המכאיבים לחיינו. אז זו דוגמא אחת.

והרבה פעמים, ככל שתתקדמו תימצאו יותר ויותר במצבים האלה, שמה שנכון לעשות זה יהיה מאד לא נוח לעשות.

לדוגמא: קיבלתם מטלה, משימה לעשות מהבוס, לא הספקתם לעשות או שכחתם לעשות, או ניסיתם כמיטב יכולתכם ובכל זאת לא עשיתם. והבוס, שכח כבר, עבר הלאה. יכול להיות שאפילו לא שם לב.

מה לעשות? לבוא ולהגיד? שאלת הקיטבג, כן? אף אחד לא שואל, הוא לא שואל אתכם, אתם צריכים לבוא ולהגיד מה קרה, או לעזוב את זה. מה תעשו?

זאת אומרת להעלים את המידע הזה שלא עשיתם את המשימה למשל, זה צורה קלה של שקר. אתם לא ממש משקרים, אבל אתם לא בדיוק אומרים אמת גם כן, אוקי? אז צורה קלה של שקר.

בטווח הקצר נראה שמנעתם אי נעימות, נכון? אף אחד לא צועק עליכם, אף אחד לא שם לב, עבר בשלום, נמשיך הלאה. אבל אתם הייתם שם כשאתם העלמתם אמת. **כשאתם העלמתם אמת אתם הייתם שם.** אתם רשמתם רישום: **'לא אמרתי את כל האמת'!**

אנחנו אומרים **שהעץ שצומח מהזרע, תמיד דומה לזרע שנזרע.** אז אם אני מחליטה לא להגיד את כל האמת או להגיד חלק מהאמת, או להותיר רושם מוטעה באיזושהי צורה, איזה תוצאה יכולה לצמוח מדבר כזה? רק תוצאה שלילית. עשיתי משהו שהוא לא לגמרי ישר, לא יכול לבוא טוב מזה בשבילי. כי אני הייתי שמה כשצילמתי את עצמי עושה משהו לא לגמרי ישר. אז כשזה יחזור אלי לא יתנהגו איתי ביושר. מישהו ישקר לי, או מישהו יעלים ממני. זה איך שזה יחזור אלי.

אבל הנה עכשיו כל האי נעימות נמנעה, והבוס אפילו לא שם לב. אנחנו אומרים, שהתוצאה הזאת שאין אי נעימות, זאת אומרת נעים, לא יכולה לצמוח מהזרע הזה של העלמת אמת. כי התוצאה תמיד דומה באופייה לסיבה. מה שאומר שאין שם קשר סיבתי בין מה שאמרתי ובין התוצאה הזאת. **התוצאה הזאת שנמנעה אי נעימות, היא הבשלה של זרע אחר לגמרי, שזרעתי הרבה יותר מוקדם כשאני מנעתי אי נעימות.** אולי ממישהו אחר, וזה הבשיל.

לעומת זה עכשיו אני לא אומרת את האמת, זה יבשיל כשמישהו אחר ירמה אותי או יעלים ממני. יש סמיכות בזמנים, אין קשר סיבתי בין שני הדברים.

אז כשהמוטיבציה לעשות משהו או לא לעשות משהו היא להרגיש טוב או לא להרגיש טוב, אנחנו ניכשל. המוסריות הזאת לא תצליח לנו. היא לא יכולה להצליח לנו. זה לא מורה טוב.

ומתרגל רוחני שלומד את הדברים האלה חייב להבחין בפער הזה. בפער הזה שבין הזרע שנזרע, ועד שהעץ שם, יש תמיד פער. יש תמיד פער של הבשלה. מה שאני עושה עכשיו יבשיל הרבה יותר מאוחר. מה שמביא לתוצאות שהתכוונתי, לא בהכרח קשור למה שאני עושה עכשיו. מה שאני מתכננת להשיג על ידי המעשה, זה לא מה שיקרה. מה שיקרה זה לפי איכות המעשה שאני עושה, וזה יקרה הרבה יותר מאוחר.

הבוס ישים לב או שהוא לא ישים לב. זאת אומרת או שתהיה אי נעימות, או שתימנע אי נעימות. אבל זה לא יהיה קשור למה שאני עשיתי עכשיו. זה יהיה לגמרי קארמה מהעבר שתבשיל. לפי מה שצברתי בעבר.

ככה שבנושא של אחיזה אנחנו לא יכולים להיות אחוזים במה שמרגיש טוב, או במה שלא מרגיש טוב. זה סוג של אחיזה שיש לנו לכולנו.

בחיים האלה אנחנו כולנו מחפשים להרגיש טוב וכולנו שונאים להרגיש לא טוב, **ואנחנו מוכנים להטות את המוסר שלנו לפי זה.** ואנחנו אומרים שכל עוד אנחנו לא נהיה מודעים שאנחנו פועלים ככה, אנחנו לא נוכל למנוע את המצבים האלה ונמשיך לצבור סיבות לסבול. אנחנו שוב ושוב מסובבים את הגלגל הזה ולא יכולים לצאת ממנו.

זה עוד יותר גרוע, בגלל **שהעצים תמיד יותר גדולים מהזרעים**, אז זה יכול להיות עניין פשוט עם הבוס, ומה שיחזור אלי תהיה איזה מרמה גדולה שנוגעת בי.

כן בבקשה.

מהקהל: בהקשר למה שאמרת מקודם. יש את הערך הזה של לא לקחת דברים, אבל אני מתאר לי שיש גם ערכים גבוהים מזה. אז בכוונה אני לוקח סיטואציה יחסית קיצונית, בוא נגיד שאני צריך לקבל איוושהי תרופה ואין לי כסף וזה מה שחוזר מדי פעם.

המורה: כן, יש תמיד מצבי ביניים ודילמות - לזה אין סוף, נכון? אנחנו נגיע לזה קצת.

ה Bottom line מכל מה שאמרנו עד עכשיו, זה שאחד האספקטים של שמירת מוסר שהיא משוחררת מאחיזה בחיים האלה, זה למשל לוותר על **מרגיש טוב** או **לא מרגיש טוב** כקריטריון למוסריות שלי. באופן מודע לוותר על הקריטריון הזה. זה לא קריטריון טוב.

הנקודה היא - ופה הבלבול -

הנקודה היא לא לוותר על מה שמרגיש טוב, או לאמץ אלי מה שמרגיש לא טוב.

זאת לא הנקודה. זה לא שעכשיו אסור לי ליהנות אם אני מחפשת שיהיה לי טוב, או אני צריכה לחיות עם מה שלא נעים לי.

זו לא הנקודה של הבודהיזם, זו לא הנקודה של דרך רוחנית. **הנקודה היא כשמשתמשים בקריטריון הזה של להרגיש טוב או להרגיש לא טוב, כדי לכוון את המוסריות שלנו.** זאת ההבחנה. וזאת הבחנה דקה. אתם זוכרים אתמול, השווינו את זה לכמו אתם כמו האווז הזה שצריך להיות מסוגל לשתות את החלב בלבד מתוך תמיסה של חלב ומים. זאת אבחנה מאד דקה כי:

אנחנו שטופים בהרגשות

אנחנו שטופים בהעדפות

אנחנו שטופים בהשתוקקויות

אז כדי ליישם את הקריטריון הזה אנחנו צריכים חוכמה, ואנחנו צריכים החלטה מודעת ליישם אותו גם במצבים קשים.

כי למה נעשה דבר כזה? נגיד במקרה של הבוס, אנחנו נעלים את האמת, כי יש לנו אשליה שאם נעשה את זה, לא נצטרך לסבול מהתגובה של הבוס, אבל זאת אשליה. זה לא איך שדברים עובדים. עכשיו רק אמרנו.

לא יכול להיות [ש]ממשהו שהוא לא ישר, שתצמח נעימות

בלתי אפשרי. זו אשליה של סיבתיות שהיא שגויה, שהיא לא נכונה. שמעולם לא עבדה, ולכן אנחנו עדיין בחיי סבל. לכן אנחנו עדיין מזדקנים ומתים, מהסיבה הזאת.

אז אנחנו בעצם שבויים על ידי אשליה; אנחנו שבויים על ידי האשליה שסמיכות של דברים איכשהו אומרת שזה גרם לזה. אבל זה רק סמיכות בזמן, זה הכול. אין קשר סיבתי. אנחנו שבויים בלהאמין לדברים שהם כפי שהם מופיעים בפנינו, וזאת אשליה. הדברים שמופיעים בפנינו הם אשליה.

העולם פשוט לא עובד ככה. זאת לא החוקיות של העולם.

אז אם אנחנו במקום שאנחנו כבר תרגלנו והתגברנו על הסוג הזה של אחיזה בחיים האלה, איך נראה כלפי חוץ? נראה קצת מוזרים. אנחנו אלה ששואלים את השאלות קיטבג.

- "אף אחד לא שאל אותך, מה את מספרת?"
- "אה, לא שאלו אותי, במיוחד בגלל זה אני צריכה לספר."

כי אני הייתי שמה כשאני לא השלמתי את המשימה וכך הלאה. כי זה רשום אצלי, ואם אני עכשיו:

- גם לא עשיתי את המטלה
- וגם לא אומרת את האמת אודות זה

שתי קארמות אני רושמת. שתיהן לא טובות.

מחקהל: אם יש בפני את האפשרות לספר או לא לספר, אז יש לי כאילו אפשרות לבחור. אבל הבחירות שלי מוכתבות על ידי הקארמה. אז יש לי אפשרות לבחור?

המורה: גם הבחירות שלך מוכתבות על ידי הקארמה, זה נכון. אבל יש לך אשליה של בחירה. **יש לך אשליה של בחירה, ולכן יש לך בחירה.**

יש לי אשליה של שולחן. ולכן יש לי שולחן. הנה עובדה, אני יכולה להניח דברים והם לא נפל. זה נכון - הדברים ריקים ומוכתבים על ידי קארמה, אבל הם מתפקדים, בגלל שהם ריקים. אז נכון שיש לי אשליה של בחירה, אבל:

ודרך אגב אנחנו לא נכנסים פה למה נכון ומה לא נכון בפירוט, כי אין לנו זמן לזה כאן. אנחנו עושים את זה במקומות אחרים, אז אתם מוזמנים להקשיב. בקורס 9, קורס 7. הרבה מקומות בתוך הקורסים זה משולב, אבל במיוחד בשני אלה.

שמירה אולטימטיבית על הנדריים יוצרת חופש

אז אם אנחנו מתחילים להתרגל לאופן הזה של להפריד את איך אני מרגישה אודות דברים, לעומת מה נכון מה לא נכון, בהתחלה זה אולי קשה קצת, זה לא מרגיש טבעי. אנחנו רגילים להתחמק, אנחנו רגילים לחפש נוחיות בדרך הקלה. במשך הזמן ההרגל משתנה, וזה יתחיל להרגיש יותר ויותר נוח, וזה יוצר יותר ויותר חופש. אתם לא צריכים להגיד שקר משום סיבה שהיא. משום סיבה שהיא אתם לא צריכים לשקר. זה מוליד המון חופש בלב. אתם לא צריכים יותר עכשיו לזכור מה אמרתי לזה ומה אמרתי לזה, נגמר.

ואו שתבוא תגובה שלילית או שלא תבוא תגובה שלילית, זה כבר נזרע מזמן. זה כמו הסיפור עם העיראקי בבצרה. זה כבר נזרע מזמן. אתם חופשיים לגמרי לעשות את הדבר הנכון כל הזמן.

כתוצאה מזה אתם תתחילו להרגיש יותר נוח, וכמו שאמרנו אתמול, כשאתם מתחילים לחשוב בצורה כזאת, גם הגוף שלכם משתנה, אתם זוכרים? בגלל שיש קשר הדוק בין הגוף והמחשבות. והמקשר זה

הגוף האנרגטי והערוצים האנרגטיים שלנו, אבל לא ניכנס לזה עכשיו. הגוף שלי יתחיל להשתנות, והעולם שלי יתחיל להשתנות.

אין יותר מצבי מבחן

אני אהיה פחות במצבי המבחן האלו. אלו כבר נפתרו. אני כבר לא אקרא להם בכלל מצבי מבחן. אתם מבינים, זה היה מצב מבחן כל עוד שקלתי אולי לא להגיד את האמת. אבל כשהאפשרות של לא להגיד את האמת - מחקתי אותה, מהסיבה הזאת של לא להרגיש טוב, אם אין לי יותר את האופציה הזאת, אני מוותרת על האופציה הזאת - זה כבר לא מצב מבחן. זה כבר לא מבחן. אני צריכה להגיד את האמת, נקודה.

אז העולם שלי מתחיל להשתנות כתוצאה מזה. העולם פחות מעמיד אותי במבחן. אין לי בחוויה שלי מצבי מבחן.

תנאי לזה שהעולם הזה יתחיל להשתנות זה

שאני אעשה מחויבות לחיות על פי האמת ולא על פי ההרגשה.

אז זה הנושא הראשון של ההרגשה.

גם אינסטינקטים אינם מהווים אמת מידה טובה למוסריות שלנו

אספקט שני. עדיין אנחנו בנושא של מוסר, ושחרור אחיזה בחיים האלה מבחינת שמירת המוסר. אז אספקט שני שמשפיע על החלטות שאנחנו עושים אנחנו נקרא לו - אימרו:

བཅོམ་འགྲོ་བའི་ལྷན་པོ།

Bakchak

אז אתם מכירים כבר חלקיכם את המילה הזאת, כי אנחנו משתמשים בה הרבה. אבל פה אנחנו ניתן לה מובן קצת אחר.

אז **Bakchak** - בדרך כלל משתמשים בו לזרע הקארמי הזה שאנחנו זורעים. בסיום כל מעשה דיבור מחשבה נזרע **Bakchak** בתודעה שלנו.

ואנחנו כל הזמן רושמים אותם, אמרנו 65 באצבע צרידה. הם גם מבשילים 65 באצבע צרידה, מפה נכנס מפה יוצא. וכשאנחנו זורעים את הרישומים האלה הם קובעים את איכות החוויה שלי. אבל הם עושים עוד משהו, אם תלכו לקורס הקארמה, קורס 5, מדברים שם על ארבע תוצאות קארמיות, מלבד זה

שתבשיל בעתיד חוויה שהיא דומה באופייה לזרע שזרעתי

תוצאה קארמית נוספת, זה:

גם הנטייה לעשות את אותו מעשה מתגברת

אז אם אדם משקר פעם אחת, אז אולי זה משהו חד פעמי. אבל פעם שנייה זה כבר יהיה קצת יותר קל. פעם שלישית זה יהיה עוד יותר קל, ואחר כך עובר עוד זמן, ואולי כמה גלגולי חיים, והוא הופך לשקרן ותלוגי. הנטייה מתגברת. אנחנו מדברים עכשיו על בקצ'ק במובן הזה. הנטייה שהופכת לאינסטינקט.

אינסטינקט הוא פשוט הרגל מאוד עמוק

אם אנחנו עושים דבר מסוים הרבה, הוא הופך לאינסטינקט. עכשיו אני אגיד להיפך. כל אינסטינקט שיש לנו, הוא תוצאה של משהו שאנחנו מורגלים לעשות אותו הרבה, במשך הרבה גלגולים, לא רק בחיים האלה. ויש לנו אינסטינקטים, והאינסטינקטים האלה כאמור הם באים ממה שאנחנו עשינו בחיים קודמים. ממה שעשינו הרבה בחיים קודמים.

והרבה אנשים, שהם אנשים טובים ואנשים שרואים את עצמם כאנשים ישרים, ואולי גם אחרים רואים בהם אנשים ישרים, הם יבואו ויגידו 'אני לא צריכה דת, אני לא צריכה לאמות, אני לא צריכה פולחנים, אני יודעת, יש לי אינסטינקטים, מה נכון / לא נכון. באופן אינסטינקטיבי אני יודעת מה נכון / לא נכון'.

במדיטציה נתתי לכם בכוונה מצבים כאלה שהזמינו את האינסטינקטים להדריך אותנו. 'יש לי את האתיקה שלי. אני יודעת מה נכון ומה לא נכון'.

אתם שומעים את זה הרבה. אני שומעת את זה הרבה מאנשים מאד טובים, שמתכוונים מאד טוב:

אני מרגישה מה נכון ומה לא נכון
נולדתי ככה
אני סומכת על עצמי
אני לא צריכה איזה רבי או איזה לאמה או איזה חוק
אני יודעת מה נכון / לא נכון, יש לי אינסטינקטים

אנחנו אומרים שגם זה מאד מאד מסוכן. ויכול להיות שיש לכם אינסטינקטים מאד טובים, ושאתם אומנם אנשים טובים ונמשכים לעשות טוב. אבל האינסטינקטים האלה הם מאד שבריריים וגם אותם אפשר להעמיד במבחן.

ואולי יש לכם אינסטינקטים של שמירה על חיים, אבל אפשר להעמיד אתכם במבחן ואתם תהרגו. אפשר להביא אתכם למצב שאינסטינקטים אחרים יבואו.

ואנחנו רואים הרבה פעמים אנשים שבאים לחיים האלה אולי כאנשים טובים, מתחילים את דרכם נאמר בעולם העסקים. מתחילים ביושר, מתחילים יפה, מתחילים טוב. במשך הזמן, עסקאות שונות מה שנראה להם ככדאיות או מצבים שונים, בהדרגה בהדרגה יש כרסום. יש כרסום ביושר של ההחלטות שלהם. כי אולי אם יעגלו פינה אחת העסקה הזאת, נראה להם שתצליח. ואחר כך, פעם אחת שמעגלים פינה, פעם שנייה מעגלים שתי פינות.

ג'צ'ון דראקפה גיילצ'ן אומר:

"אתם לא יכולים לסמוך על האינסטינקטים שלכם. כקריטריון למה מה נכון ומה לא נכון. זה עלול לסבך אתכם בדיוק כמו הקריטריון הקודם. האינסטינקט בפירוש יכול להיות מונחה על ידי האחיזה בחיים האלה, על ידי מה אתם רוצים בחיים האלה. למשל אתם רוצים רווח מסוים, או שעסקה מסוימת תצליח – זו אחת משמונה מחשבות ארציות - וזה ינחה אתכם בכיוון שאחר כך יגרום לכם הרבה סבל."

יש סיפור יפה על בנג'מין פרנקלין. הוא היה מאבות המהפכה האמריקאית. הוא לא היה נשיא, אבל הוא זה שאיפשר את המהפכה, הוא דאג למימון המהפכה. והוא היה אדם מאד מעניין ומאד חכם ומאד מקורי ומאד ישר עם עצמו. הרבה דברים מאד יפים יש לו, אבל הוא גם היה אדם שמאד אהב לאכול.

והוא הסתכל היטב בחיים שלו והוא ראה שהריגה זה לא נכון מבחינה מוסרית. והוא ראה שלאכול בשר זה לא קונסיסטנטי עם החלטה לא להרוג, אז הוא החליט להיות צמחוני. לפני 300 שנה בארצות הברית לא היו צמחונים. הוא החליט להיות צמחוני, אבל זה לא היה לו קל, הוא אהב אוכל.

והסיפור מספר שהוא נמצא על ספינה שבדרכה לצרפת כדי להשיג מימון למהפכה האמריקאית. והספינה נקלעת לאיזה מצב שאין רוחות, ספינת מפרשים. אין רוחות, הספינה לא מתקדמת. הם הרבה זמן תקועים בים, מחסני האוכל הולכים ומדלדלים, מתחיל לבוא חשש ואנשים מתחילים לדוג ולצלוח דגים, והוא כבר קצת רעב וצולים שם את הדג על ידו. והוא מאד מתלבט כי הוא רעב, אבל הוא החליט לא לאכול בעלי חיים. הוא אימץ לעצמו כלל של להיות צמחוני.

והוא צופה בעצמו, איך הוא רעב, ואיך הכלל שלו, ואיך זה לא מסתדר לו, ואיך הוא יצדיק את זה שהוא הולך עכשיו לאכול דג והוא מחפש הצדקה לאכול את הדג, כי הוא רעב ☺.

ואז הוא רואה איך שהם צדו איזה דג גדול ופותחים את בטנו, והוא רואה הרבה דגיגים קטנים יוצאים מהבטן. אז הוא אומר: 'אה, אם הוא מרשה לעצמו לטרוף דגים אחרים, אז לי מותר לאכול אותו'. והוא אוכל את הדג.

ויותר מאוחר כשהוא מגיע לחוף מבטחים וכך הלאה, הוא כותב, הוא זה שרשם לנו את הסיפור הזה. והוא אומר: 'המוסר שלי אין לו שום חוט שידרה. אני אכופף אותו לפי איך שזה מרגיש לי. לפי האינסטינקטים, אני אכופף את המוסר'.

ככה שהאינסטינקטים הם מאוד מאוד שבריריים, הם לא יכולים להנחות אותנו. כי אנחנו נכופף אותם כשהתשוקות יהיו חזקות מספיק.

מהקהל: השאלה היא, זה לא עניין של ערכים או מה הסדרי עדיפויות של כל אדם, זאת אומרת איפה אני שם את החוק במדינה ואם אני חושב שהחוק במדינה הוא לא מוסרי...

המורה: אנחנו כבר מגיעים לשם.

מהקהל: אוקיי

ושוב, הדיון שלנו כאן, לא יפתור את כל סוגיות המוסר שעולות, יש אינספור. הדיון שלנו כאן בא להנחות אותנו איך להגיע לחופש בגדול, את הקריטריונים. את הפירוט תצטרכו ללמוד במקום אחר. אוקיי? ויהיו הרבה מצבים שיצטרכו חקירה ודרישה, אז אנחנו לא נענה עליהם כאן. אנחנו בגדול נדבר על שמירה של מוסר, לעומת שמירה של מוסר שכרוכה באחיזה בחיים האלה. ונדבר על זה עוד קצת.

גם מה שאבא ואימא אמרו אינו מהווה בהכרח אמת מידה מוסרית טובה

אספקט שלישי. אז אימרו:

ב'א'

Pa ma

מה זה לדעתכם?

Ma - זה ממאמא, ו-**Pa** - זה מפאפא. אז זה - **אבא ואימא**.

אז גורם נוסף בשמירת מוסר, ומה אנחנו מחליטים שנכון או לא נכון, מה שקובע אצל הרבה מאיתנו, שקשור באחיזה בחיים האלה, זה מה שלמדנו מההורים שלנו.

אז עכשיו, כשאנחנו מדברים על אחיזה, במקום לדבר [על] "האם אני צריכה להיות אחוזה בגלידה או בסרטים הטובים", זה "האם אני יכולה להיות אחוזה במה שלמדתי אצל אבא ואימא כקריטריונים לשמירת מוסר?" אז פה עובר קו דק.

זה לא שכל מה שאבא ואמא אמרו זה לא בסדר, זה לא שאסור לי ליהנות מדברים. אני צריכה להיות מאוד מודעת למה אני שומרת על המוסר. ואתם יכולים למצוא אינספור דוגמאות, כל אחד בחיים שלו, ובטח בחיים של אחרים, איפה שמה שאבא ואימא אמרו לאו דווקא מוסרי.

נתתי לכם דוגמה קיצונית של גרמניה הנאצית. אתם שמה, ויש יהודי שכן, ואבא ואימא אומרים, "תלכי להסגיר את היהודי, זה החוק שלנו. הם טמאים". לא כל מה שאבא-אימא אומרים, - בטח אבא אימא של אחרים, נכון? אלה בכלל לא יודעים מה שהם מדברים, אבל גם אבא אימא שלנו - אם נסתכל עמוק, הרבה דברים שהם העבירו לנו, כי הם קיבלו אותם מהוריהם, שקיבלו אותם מהוריהם, וכך הלאה, ושלא נבחנו - מסבכים אותנו.

כשדני בא הביתה זב דם כי מוישל'ה מכה אותו, ואמא אומרת 'לך תחזיר לו', 'לך תחזיר לו', כי ככה לימדו אותה, 'לכי להחזיר' - היא עכשיו סיבכה אותו, לכל החיים. הוא ילך להחזיר, והוא עוד פעם, ועוד פעם, ועוד פעם יסבול אלימות. עוד פעם, ועוד פעם, ועוד פעם יסבול אלימות.

אז לא כל מה שקיבלנו מאבא ואימא אנחנו יכולים לקבל בלי לבחון. במילים אחרות, המתרגל הרוחני שרוצה להשיג חופש חייב לבחון כל דבר! כל דבר!

- איך הוא מרגיש
- את האינסטינקטים שלו
- את המורשת שלו מהבית

הוא לא יכול להשאיר את זה כקריטריון אבסולוטי, כי חלק מזה יכול לסבך אותו.

אתם יכולים לספור אינספור דוגמאות כאן. למשל, אבא ואימא אומרים 'קודם כל תדאגי לעצמך', נכון? אני מקבלת אינסוף שאלות: 'אבל רגע, באמת לדאוג לאחרים יביא לי את האושר? אבל מה איתי?' מאיפה קיבלנו את זה? מאבא ואימא. 'קודם כל תדאגי לעצמך'. 'עניי עירך קודמים', נכון? זה אנחנו כבר עברנו לתרבות, לא אבא ואימא. אבל אנחנו שומעים את זה הרבה בבית.

מאוד קשה. אלה נקדחו לתודעה שלנו בגיל מאוד מוקדם, כשלא היינו ביקורתיים, כשהיינו פתוחים לגמרי, ואבא ואימא היו אלוהים, ומאוד קשה לבחון אותם, מאוד קשה אפילו לשים לב שהדברים האלה מנחים אותנו, אנחנו לא בהכרח מודעים לזה שהדברים האלה מנחים אותנו.

אז הרבה ממה שאנחנו מאמינים כנכון לא נכון, פשוט קיבלנו מההורים בלי לשאול שאלות. ויכול להיות שאפילו ההורים לא שמו לב שהעבירו, אולי בשבילם זה אפילו היה מקרי. אמרו משהו, אבל אנחנו שמענו את זה בגיל צעיר וקנינו את זה.

ולמתרגל הרוחני מאד חשוב להבין, שזה לא משנה מי היו ההורים שלכם, זה לא משנה איפה חיו ההורים שלכם, זה לא משנה במה האמינו ההורים שלכם, עדיין יש חלקים במה שהם לימדו אתכם שפוגעים בהם. שעד היום ממשיכים לפגוע בכם. ועד שלא תבחנו אותם ותאתרו אותם, אתם תמשיכו לסבול.

יש לבחון גם מה שאמרו המורים

אז המתרגל הרוחני הרציני חייב שתהיה לו חשיבה עצמאית לגמרי, עצמאית לגמרי

- בלתי תלויה באינסטינקטים
- בלתי תלויה בהרגשות
- בלתי תלויה במורשת של ההורים
- בלתי תלויה אפילו במה שמורים אמרו לנו, או אפילו מורים רוחניים אמרו לנו

אנחנו חייבים לבחון את כל מה שאמרו לנו, אם זה עובד או לא עובד. עכשיו, איך נבחן זו שאלה אחרת.

במילים אחרות, זה לא שאנחנו צריכים להפסיק לשמור מוסר, אנחנו צריכים לבחון היטב את הסיבות שאנחנו שומרים את המוסר, מה זה המוסר הזה בדיוק שאנחנו שומרים.

אתם תחילו להשתנות

וכתוצאה מזה החיים שלכם יתחילו להשתנות, ואתם תחילו להשתנות, ולאחרים תראו שונים. כי אתם כבר לא דווקא הולכים בתלם. אתם כבר לא דווקא עושים מה שאמא ואבא אמרו. אתם לא דווקא עושים מה שהמורה בכתה א' אמרה. הרבה דברים קנינו מהגננת ומהמורה בכיתה א'. ובטח היו להם כל הכוונות הטובות שבעולם. אבל כשאתם עכשיו פוגשים את המורה בכיתה א', או את המורה בכיתה ו', המורה לביולוגיה, לא ברור שזה יהיה האדם שאתם מעריצים ושאת הערכים שלו אתם רוצים לחקות, ושהחיים שלהם עלו כל כך יפה. אבל אז הייתם קטנים ופתוחים, וקניתם את מה שהם נתנו לכם, ואתם אפילו לא שמים לב שזה מנגינת הרקע שמכתיבה לכם מה מרגיש לכם נכון, מה מרגיש לכם לא נכון.

לכל הדברים האחרים יש להם את הגבולות שלהם, יש את המצבים שלהם, וכשיש לנו אחיזה בחיים האלה

- בדמות האינסטינקטים שלי
- בדמות הרגשות שלי
- בדמות המורשת שלי

כל אלה יטו את ההחלטות שלי וההטיה הזו תגרום לי להמשיך לסבול.

חוקי המדינה ומוסכמות חברתיות אינם מהווים בהכרח אמת מיזה למוסר

שלוש יש לו נגזרת – ארבע.

אימרו:

ལུགས་སྒྲིབ།

Luk sol

Luk - זה דרך.

1- **sol** - זה חוק. אז חוק המדינה, או חוק של התרבות או מה שזה יהיה, חוקים. פה מדובר על התרבות שבה אנחנו גדלים.

למשל **דוגמה**: כולנו הלכנו לבתי ספר. בתי ספר נתנו מבחנים ונתנו ציונים. ואלה עודדו אותנו להיות תחרותיים. עודדו אותנו מגיל מאוד צעיר, להיות הכי טובים בכיתה, לקבל את הציון הכי טוב בכיתה. למדנו שאנחנו צריכים להריע לנבחרת שלנו, ולא להריע לנבחרת השנייה, גם אם הם עושים ביצועים יוצאי דופן במגרש. אנחנו תחרותיים. זה לא עובד בשבילנו.

דיברנו על העבודה הנפלאה הזאת שאליאנה עושה עם ילדים, אז זה נחרת בזיכרוני, בסרטון שמישהו הפיק על העבודה שלה. מצלמים את הילד קטן, והוא כותב ביומן שלו: 'היום שמחתי כשג'וני גמר את הבחינה לפני'. זה כל כך זר לנו, אבל זה בדיוק מה שיגרום לו הצלחה בלימודים. הילדים האלה מצליחים בלימודים יותר מילדים אחרים. הם זורעים את הזרעים להצלחה.

המיינד שלנו מתקומם

מהקהל: אנחנו כאן מדברים על דברים מאוד מאוד חשובים, אבל לא כל אחד יכול להיכנס לפרדס הזה.

המורה: אז מה שאת מעלה לנו זה ספקות. ואת הולכת יותר מזה, את מתנגדת.

מהקהל: כן.

המורה: אז זה דורש בדיקה כמובן. ואת צריכה קודם להתנסות בחוקי הקארמה בעצמך, כדי לבוא ולטעון טענה חותכת שזה לא עובד, ואני חושבת שתתקשי להביא ראיות.

אני אומרת לכם חוקי הקארמה - אנחנו נדבר עליהם יותר בשבוע הבא, ויש לנו הרבה לימוד עליהם בקורסים שלנו. זה נכון שזה כל כך שונה ומנוגד ל-**Luk sol**, למורשת שלנו, לתרבות שלנו, שיעלו ספקות ויעלו התנגדויות. התפקיד שלנו זה לברר אותם.

כי **כאן באים אנשים שהם לאמות גדולים, שהם ישויות מוארות, שכל מטרתן זה להביא אותנו לאושר נשגב, והם אומרים, שיש טעות בחשיבה שלנו. אז לפחות, מן הראוי שנבדוק את זה.**

אני אומרת, **אל תקבלו את זה טאבולה ראסה**, אל תקבלו את זה כי אני אומרת, או כי לאמה אחר אומר, או כי הבודהה אמר. תבדקו את זה. ואנחנו מלמדים דרכים לבדוק את זה, אבל מראש

אם אני חונכתי אחרת

או גדלתי אחרת

או יש לי דעות אחרות

לפסול את מה שהוא תרופה לכל סבל שיש - יש כאלה שטוענים שזו תרופה לכל סבל שיש - אז בוא ניתן להם קצת קרדיט, בוא ניתן לזה קצת צ'אנס, ובואו נבדוק את זה. זה התפקיד של מתרגל רוחני, אחד התפקידים שלו, זה לברר את הספקות שלו. יהיה לך קשה להביא ראיה שאנוכיות עובדת, כי היא לא עובדת, היא לא עובדת. היא המקור לכל רע.

הדאגה הזו לעצמי קודם כל, ולעצמי בלבד, היא המקור, אומר מאסטר שנטידווה, לכל סבל שיש בעולם. הוא אומר "לכול!" הוא לא אומר: לפעמים תסבלי מזה.

הוא אומר: כל סבל שיש בעולם הזה בא מזה שדאגתי לעצמי בלבד. והוא אומר את זה טוטאלית, בלי סייגים: כל אושר שיש בעולם בא מדאגה לזולת, ואין מקום אחר שזה יבוא ממנו.

עכשיו, מתי זה יבוא? הוא אומר שבטווח הקצר זה אולי יראה אחרת, אבל בטווח הארוך יותר, תני לזה כמה חודשים, תני לזה אולי שנה, ככל שאת מבינה יותר ריקות זה יעבוד יותר מהר - הילדים האלה יצליחו יותר.

היה בחור ששמע את הדברים על קארמה וריקות, וכך הלאה והוא אומר: לבת שלי, הציונים לא טובים. ילדה בת 14, הציונים לא טובים. הוא הלך וסיפר לה את הדברים האלה. הילדה ביוזמתה התחילה לעזור לילדים יותר חלשים בכיתה, וסיימה בהצטיינות את הסמסטר. וזה היה בתקופה של כמה חודשים!

האנשים שהעסקים שלהם מצליחים יותר, זה האנשים שמריעים כשהמתחרים שלהם מצליחים. שהם ירימו טלפון ויברכו את המתחרה על ההצלחה שלו. שהם ילכו ויקנו את המוצרים של המתחרה כדי לעזור למתחרה. אלה מצליחים יותר מאלה שדואגים רק לחלקה שלהם, ומנסים להוריד את המתחרים.

כי כשאני מנסה להוריד את המתחרים, מה אני עושה? אני שמה כשאני מנסה לעשות את זה. אני רושמת רישום: אני מנסה למנוע הצלחה ממישהו. כשאני שולחת את האנרגיה שלי למנוע הצלחה ממישהו, אני רושמת אצלי: "אני לא מאפשרת למישהו להצליח או לפחות מתכוונת שהם לא יצליחו." עכשיו מה שיחזור אלי זה שאני לא יכולה להצליח, אני לא יכולה להמריא.

ההבנה היא המפתח

והדרך היחידה שאני יכולה להמריא, זה אם אני אבין איך עובדת קארמה. קארמה עובדת רק ככה. כל מעשה שאני עושה, כל מחשבה שאני חושבת, זורעת רישום בתודעה שלי. כשזה מבשיל, זה קובע את המציאות שלי, ואם אני פועלת לתמוך באחרים ובהצלחה שלהם, מוכרחה לבוא אלי הצלחה.

אולי לא מייד, כי יש עדיין קארמות קודמות, והן עומדות בתור להבשיל, וכך הלאה.

בסופו של דבר המאזן ישתנה. בסופו של דבר, אלה שמצליחים לא פעם או פעמיים, אלא שמצליחים בעקביות, ובאופן שיודעים לייצר הצלחה, לא שיצא להם הצלחה. הם ככה מייצרים את ההצלחה.

לא כל מה שחוקי הוא מוסרי, ולא כל מה שמוסרי הוא חוקי

אז החוקים של המדינה לא יכולים להיות גורם בלעדי בהחלטה שלי מה נכון לא נכון. ונתנו לכם במדיטציה את הדוגמה של חוק המדינה בארה"ב בשנות ה-20, שמי ששתה אלכוהול ונתפס, נזרק לבית הסוהר.

באחד הביקורים שלי בארץ, כשעוד אבי היה בחיים, וישבתי לידו ושנינו צפינו יחד בתכנית טלוויזיה. והיה שם סרט מזעזע, בערך לפני 30 שנה בארה"ב, באחת ממדינות הדרום. נכנסו שוטרים לבית של זוג מאוהב, כושי ואישה לבנה, בלילה, הוציאו אותם מהמיטה, וזרקו אותם לבית הסוהר, כי היה שם חוק שאסור שיהיו יחסי מין בין אנשים לבנים ושחורים. זה היה חוק המדינה.

אז חוק המדינה לא יכול להיות גורם בלעדי שמכריע מה נכון ומה לא נכון. יש חוקים שהם לא מוסריים. יש דברים שהם חוקיים והם לא מוסריים. יש דברים שהם לא חוקיים והם מוסריים.

אני לא אומרת אל תכבדו את החוק. אני אומרת שכמתרגל רוחני ששואף לחופש, אתם חייבים להיות הפוסקים לגבי מה נכון בשבילכם לעשות ומה לא, וזה צריך להיות מוכתב

- לא על ידי איך אתם מרגישים
- לא על ידי האינסטינקט שלנו
- לא על ידי מה אמא ואבא אמרו
- לא על ידי מה התרבות שלנו אומרת
- לא על ידי מה חוקי לא חוקי ברגע זה במדינה שלי, כי זה יכול להשתנות.

אך ורק לפי מה שנכון מבחינה מוסרית לפי החוקיות של קארמה. לפי הבנה עמוקה איך כל המציאות שלי נקבעת על ידי המעשים שלי. ושמה אין פשרות, שמה אין פשרות.

מתרגל רוחני, הדבר היחיד שצריך להנחות אותו, זה חוקי הקארמה. זה שאם אני זורעת זרע שלילי, מוכרחה לצאת תוצאה שלילית.

חוקי הקארמה זה הדבר היחיד שהוא אבסולוטי, שהוא עובד.

כל מה שאני רוצה להדגיש, הוא ש

הקריטריון לשמירת המוסר לא יכול להיות דבר שקשור בחיים האלה, ומה שהורגלנו לו בחיים האלה.

זה שחרור מאחיזה בחיים האלה.

**שחרור מאחיזה בחיים האלה
זה לא לוותר על ההנאה בחיים האלה.
זה לוותר על הרעיון שההנאה יכולה לבוא ממעשה לא חוקי
למשל, או מעשה לא מוסרי למשל. על זה צריך לוותר.**

מה שמכריע את ההחלטה המוסרית שלי

- לא יכול להיות מה מרגיש טוב
- לא יכול להיות נוהג המדינה
- לא יכול להיות מה אמא ואבא אמרו
- לא יכול להיות אפילו דעות שיש לי שלא בדקתי אותם, אפילו זה לא.

זה חייב להיות משהו שהוא אבסולוטי. למשל, חוקי הקארמה.

תבדקו, אל תאמינו לי. תבדקו אותם. ויש דרכים לבדוק אותם.

ש-**Bottom line**

מתרגל רוחני חייב להיות עצמאי לגמרי בחשיבה שלו.

זה קריטריון להצלחה שלכם. אם אתם רוצים להשתחרר, אתם צריכים להשתחרר מכל הדברים האלה. אתם צריכים להיות עצמאיים לגמרי בחשיבה שלכם.

לכרות ברית עם הישויות המוארות

וזה אומר ש

התרגול שלכם, או מה אתם עושים בדרך הרוחנית שלכם, הוא עניין שבינכם ובין הישויות המוארות.

אתם רוצים להצטרף אל הישויות המוארות, אתם רוצים לעוף לשם. אז זה עניין פרטי בינכם ובינם. זה לא עניינם של אבא אימא, של מנהג המדינה. אתם לא עושים דברים כדי לרצות את כל הגורמים האלה שרשמנו כאן. לא נותנים לדברים האלה להכתיב. זה רק ביניכם ובין החוכמה של ישויות מוארות, שאתם צריכים לבדוק אותה. לא לקחת אותה באמונה עיוורת. וזה הדבר היחיד שיאפשר לכם את השחרור, וכל דבר אחר יכבול אתכם. כל דבר אחר יכבול אתכם.

כשאנחנו עושים טכס נדרים יושבים הרבה אנשים, יושב הלאמה, ובתחילת הטכס הלאמה מזמין: "ההסכם הוא ביני וביניכם. אתם נוטלים את הנדרים כהסכם בין הלאמה לבין האדם שנוטל נדרים", ואתם מתעלמים לגמרי ממי שישנו בחדר.

אתם עושים ברית עם הבודהא, ישירות. לא הבודהה ההיסטורי, ההוא שחי לפני 2500 שנה. עם הישויות המוארות, עם ישות מוארת, שהביאה לנו את החכמה הזאת. בשביל זה אנחנו צריכים אותם, כי אנחנו לא יכולים בעצמנו לראות את החכמה הזאת, כי אנחנו מוטים ע"י ה-Tsorwa, וע"י ה-Bakchak-ים, וה-Luk Sol - וה-Pa Ma. כי הדברים האלה מנגנים לנו כל הזמן בראש, ואנחנו לא נראה מה נכון ומה לא נכון בשעות מבחן, וגם לא בשעות מבחן.

מהקהל: את אומרת שהישות המוארת נותנת לאותו תלמיד את הלגיטימציה.

המורה: הישות המוארת מלמדת אותנו את החוקיות של קארמה. היא אומרת: אם את תהרגי נמלים, יעברו שנים, ויגלו אצלך, למשל, מחלה קשה שלא ניתנת לריפוי.

- יש קשר בין פגיעה בבריאות שלי, ובין פגיעה בחיים שאני עשיתי
- יש קשר בין מצבים של מחסור שאנשים מוצאים את עצמם, לבין פגיעה ברכוש הזולת, או אי כיבוד רכוש הזולת
- יש קשר הדוק בין אי אמירת אמת, ובין הונאה שיש בחיים שלי

זה מה שהם מעבירים לי. הם אומרים: הסיבה לשמור מוסר, היא זאת, ולא כל הדברים האלה. הסיבה היחידה לשמור מוסר, זה בגלל שאם אני לא אשמור, אני אסבול, כי אני נוכחת שמה כשאני שוברת את כללי המוסר. הם לא נותנים לך לגיטימציות. הם אומרים: אם את זה תעשי יהיה לך טוב, אם את זה תעשי יהיה לך רע. עכשיו תבדקי. תבדקי.

איך תבדקי?

נאמר שלמישהו מופיעה בעיה חוזרת בבריאות, או בעיה קשה בבריאות. ועכשיו אני אומרת: זה בא כתוצאה מפגיעה בחיים על ידי אותו אדם שבא עם בעיה. פגיעה ביצורים אחרים בעבר, ואולי בחיים קודמים.

אם זה נכון שיש קשר סיבתי אמיתי, לא לכאורה, בין הפגיעה בבריאות שלי ובין זה שאני פגעתי ביצורים אחרים בעבר, ואם אני אתחיל עכשיו, באופן קפדני ביותר והדוק ביותר:

- להיזהר בחיים של אחרים
- לא לפגוע בחיים של אחרים
- לתמוך בחיים של אחרים
- ללכת לטפל באנשים חולים
- ולדאוג שלא יהיו לי מחשבות פוגעות, שזה רמה מאוד גבוהה

אם אני אצליח לשמור בצורה קיצונית כזו את הכלל הזה של כיבוד חיים, אנחנו אומרים שאת תראי תוצאות. לא מייד, כי לוקח זמן לקארמה להבשיל, אבל את תראי תוצאות. ואנשים נרפאו ככה מדברים מאוד קשים. אם תעשי את זה.

הישות המוארת אומרת לך: זה מביא את זה, הזרע הזה יבשיל ככה. עכשיו זה מתפקידך ללכת ולבדוק את זה. הם לא יתנו לך לגיטימציה לכל מעשה, את תתני לך את הלגיטימציה, אם תביני טוב את הסיבתיות הזו.

הבעייה שלנו שאנחנו לא רואים

ו למה אתם צריכים אותי לעמוד כאן ולהגיד את זה? כי הבעיה שלנו זה שאנחנו לא רואים, כי המנגנונים האלה חבויים. בגלל שיש פער הבשלה, יש זמן בין הזרע ועד שהוא מבשיל, עד שרואים את התוצאה.

אז הנה, אני הולכת לרופא, וחזרה בדיקה והיא לא חזרה טובה, ואני אומרת 'אוי!', או שאני נוסעת בכביש, והמשאית פגעה באוטו שלי, ואני אומרת 'למה דווקא בי? למה דווקא בי, למה זה קרה לי?' אנחנו לא מקשרים, כי זה קרה מזמן. אולי לפני 20 שנה הרגתי ג'וק. אבל קארמה מתעצמת. התוצאה, העץ, הרבה יותר גדול מהזרע.

אז אנחנו לא מקשרים ולא רואים, ובשביל זה אנחנו צריכים את הישויות המוארות, ורק בגלל זה. כי הם רואים, כי הם כבר עשו את הדרך והם רכשו חוכמה, חוכמה שבאמת מוציאה, שיכולה להוציא אותנו לחופש.

"למה שאני אאמין לך?" אל תאמיני לי. תבדקי. תבדקי. זה הכל. את שמעת, את נחשפת. אם יש בעיה בחיים שלך שמציקה לך, ושהרבה זמן מציקה לך ולא הצלחת לפתור אותה

- אם זה בתחום בריאות
- אם זה בתחום פיננסים
- אם זה בתחום מערכות יחסים
- אם זה בתחום רכוש

מה שזה לא יהיה, תלכי תחקרי! אני לא נותנת לך פה את כל החוקים, הם ישנם באתר, תפעילי את האנטידוט. והכוונה שלי במפגש הבא לדבר יותר על קורלציות. תפעילי את האנטידוט, ותראי אם זה עובד או לא. **בעצמך** תבדקי אם זה עובד או לא, ואחרי זה את כבר לא תצטרכי אותי. את כבר תעמדי פה. אני מקווה שאת תעמדי פה. זו המטרה.

וזה נושא שיש בו אינספור שאלות, אז לאט לאט, אוקי? תהיו סבלניים עם עצמכם ואיתי.

החוקיות של קארמה לא משתנה. החוקיות של קארמה אוניברסאלית, נבחנה ע"י אלפי יצורים שהמריאו כבר, תוך שימוש בחוכמה הזאת. תבדקי בעצמכם. אז ה- **Bottom line**, שהתרגול של המתרגל הרוחני הוא פרטי במובן זה. אתם יכולים לקרוא לזה 'בינו לבין אלוהים', או 'בינו ובין הישויות המוארות'. בינו ובין החוקיות האוניברסאלית הזאת של היקום, שחוקי הקארמה פורשים בפנינו, וזה הכל.

ואין מישהו אחר שמתערב שמה, לא המדינה, ולא אבא ואימא, ולא הרגשות שלי, ולא האינסטינקטים שלי, ולא איך בא לי. כל הדברים האלה אם הם מתערבים, זה פירושו להיות אחוזים בחיים האלה, וזה מה שג'צון דראקפה גיילצן בא ללמד אותנו.

(מנדלה)